

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

*Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1
București, România*

*office@sionoeditura.com
www.sionoeditura.com*

Editor: Radu Prodan
Corectura: Issabela Cotelin
Coperta: Robert Adrian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PINTILII, NOEMI

Am fost a lui / Noemi Pintilii. - București : Siono Editura, 2026
ISBN 978-630-6509-90-4

821.135.1

Noemi Pintilii

Am fost a lui

SIONO
EDITURA
București, 2026

CUPRINS

Nu ești singură	5
1. Curajul de a pleca	8
2. Alt+ F5	14
3. O nouă viață	24
4. Tip of the Iceberg	43
5. Bonnie și Clyde	65
6. Happy New Whatever	81
7. Prețul iubirii	96
8. Sacrificiu sau nepăsare	107
9. Ulciorul chiar merge de două ori la apă	122
10. Ultima oară... din nou	130
11. Libertate cu iz de lanțuri	139
12. Masca fericirii	149
13. Cădere liberă și flăcări	159
14. Salvează-te pe tine	170
15. Labirintul de oțel	185
16. Condamnată să fiu a lui	201
17. Cu viața în valiză	212

Nu ești singură

Această carte este pentru toate femeile care, la un moment dat în viața lor, au simțit că sunt reduse la tăcere sau că trebuie să fie într-un anumit fel doar fiindcă societatea o impune.

Am scris-o ca pe un act de vindecare, dar și ca formă de revoltă. Mi-am dorit să spun o poveste care nu salvează, dar care oglindește.

În ultimii ani m-a speriat din ce în ce mai tare amploarea pe care a luat-o misoginismul și felul în care femeile sunt învinuite pentru orice – mai ales atunci când sunt victimele unei agresiuni sau sunt prinse într-o relație toxică.

De ce a stat cu el?

Lasă, că nici ea nu e ușă de biserică.

Sigur i-a făcut ceva, de l-a adus în punctul ăsta.

Sunt fraze pe care le auzim tot mai des, în media sau chiar în conversațiile cotidiene, când se dezbate un abuz sau, și mai grav, un femicid sau un suicid.

Sexul frumos este etichetat ca fiind... frumos. Și atât.

Ne învinovățim singure pentru faptul că partenerul ne-a înșelat sau pentru că țipă la noi. Le găsim scuze bărbaților și, de bunăvoie, luăm vina asupra noastră.

Am realizat, în timp, că sexul frumos este și sexul puternic. Avem nevoie doar de puțin curaj, de susținere și de o mică revelație ca să ne dăm seama

de ce suntem în stare.

Din păcate, foarte multe femei nu realizează cât de puternice sunt și acceptă să fie umilite, abuzate sau maltratate de parteneri doar din frica de a nu rămâne singure sau fiindcă le scuză comportamentul, luând vina asupra lor.

Tind să cred că majoritatea dintre noi am trecut, la un moment dat, printr-o experiență cu un abuzator. Acesta este motivul principal pentru care protagonista din această carte nu are un nume.

Ea este prietena ta cea mai bună, sora ta, colega de bancă din liceu și uneori chiar tu. Toate am fost protagoniste într-o relație toxică și sper din inimă că, dacă ai trecut prin acea zonă, ai reușit să și ieși.

Asta e povestea mea. Am vrut să ți-o spun ca să înțelegi prin ce am trecut la un moment dat al vieții mele; ce am gândit, ce am simțit, cum m-am prăbușit într-o groapă și cum am săpat și mai adânc în încercarea de a ieși din ea. Am vrut să-ți arăt cum am greșit eu, pentru ca tu să nu faci aceeași greșeală.

Am vrut să-ți arăt cum m-a distrus faptul că m-am lăsat dusă de val. Dar și că, indiferent cât de adâncă este groapa în care te-ai afundat, niciodată nu e prea târziu să ieși din ea. Întotdeauna vei putea să te ridici, pentru că, în realitate, sexul frumos este cel mai puternic.

Majoritatea poveștilor de dragoste merg cel mai bine cu un ceai cald, citite într-o zi ploioasă, lângă o fereastră. Aceasta e puțin diferită. Nu-i de ceai liniștit la geam... E de vin roșu sec, servit într-un pahar prea mare, într-o seară de vineri, în care îți analizezi toate alegerile din viață și îți promiți că de

luni o să fii mai înțeleaptă.

Genul acela de poveste care te face să-ți mai torni un pahar *doar ca să vezi ce se mai întâmplă cu el*, deși știi că n-ai nicio șansă să-l salvezi. Iar la final îți dai seama că ai investit mult prea mult timp și energie într-o cauză pierdută, iar singura ta scăpare este, ai ghicit..., terapia.

Nu am scris această poveste ca să te învăț ceva. Am scris-o pentru că, poate, într-o zi, între un pahar de vin și o promisiune făcută în tăcere, îți vei aminti că meriți mai mult decât ai fost învățată să accepți.

Citește-o în ritmul tău. Și, dacă te regăsești printre rânduri, să știi că nu ești singură.

I. Curajul de a pleca

Simt că este ireal. Ca și cum a venit nota de plată pentru ultimul an și jumătate din viața mea. Știam că acest moment va veni, dar acum, când trebuie să-l înfrunt, mi se pare imposibil. Viața mea așa cum o știam se schimbă. Rutina mea dispare, iar efectul este imediat.

Am început să plâng înainte de a lua decizia. În adâncul sufletului meu, știam că s-a terminat, dar încă nu găsisem curajul să o spun. Simt disperare, deși știi că e cel mai bun lucru pentru mine. Dar asta nu o face să doară mai puțin. Nu am curajul să îi spun că s-a terminat.

Pentru prima dată în viața mea, disperarea m-a împins să vorbesc cu mama. Știi că pentru majoritatea fetelor mama e prima la care mergi când ai o problemă. La mine nu a fost niciodată așa.

Nu mă înțelege greșit. Mama este o femeie extraordinară. A trecut prin multe și ar face orice să-mi fie bine. Dar „pe vremea mea” parentingul nu era un concept cunoscut. Cea mai uzuală formă de educație era simplă: *Cât stai sub acoperișul meu, faci cum spun eu*. Strictețea cu care am fost crescută m-a îndepărtat de ai mei. Îmi era frică să nu greșesc în fața lor, frică să le spun ce am pățit, de teamă să nu fiu pedepsită. Chiar și acum, adult fiind, îmi este teamă să le spun anumite lucruri. Și totuși, cu toată frica, am simțit nevoia să vorbesc cu mama.

Nu știu nici acum de ce era acasă într-o zi lucrătoare, dar cert este că m-am urcat în mașină și am plecat. Lucram de acasă în perioada aceea și aveam un program... să-i spunem flexibil.

Îmi amintesc clar cum am speriat-o. Am parcat în fața casei, am coborât din mașină plângând, cu niște hârtii în mână. Nu înțelegea ce se întâmplă. M-a pus la masă, așteptând să vorbesc, dar eu nu reușeam să-mi controlez respirația din cauza plânsului.

– Ce-ai pățit? Ce ai acolo? Ți-ai ridicat analizele?

Am dat din cap afirmativ, ștergându-mi fața cu dosul palmei.

– Și? Ce a ieșit?

– Nimic grav, doar colesterol puțin mărit și niște carențe de vitamine. Trebuie să mănânc mai bine.

– Vai, ce m-ai speriat! Am crezut că ai pățit ceva grav. Păi de ce plângi? Ce voiai să-ți găsească?

Mi-am lăsat umerii să cadă.

– Nu e de analize... Vreau să mă despart de Sorin.

Vestea a venit ca un șoc pentru ea. Credea că suntem fericiți, că totul e bine. Iar acum, din senin, îi spun că vreau să plec.

– Ce ți-a venit? Ce ți-a făcut?

– Nu mi-a făcut nimic... Doar că aseară a ieșit la băut cu băieții și s-a întors dimineață, beat. Nici măcar n-a fost în stare să deschidă calculatorul și să muncească în dimineața asta.

Mama a oftat. Nu un oftat de supărare. Ci unul de milă. Ea nu știa. Nimeni nu știa că Sorin are probleme cu alcoolul.

A fost primul meu gând când am auzit oftatul ei. Și apoi, al doilea: *Asta e povestea mea. Asta e*

blestemul meu.

Prima mea dragoste s-a sfârșit tot din cauza asta. El era mai rău. Se trezea noaptea din somn ca să bea, apoi se culca la loc. Visam la un viitor cu el și l-am pierdut în fața alcoolului.

Sorin era diferit. Nu făcea scandal, nu țipa, de multe ori nici măcar nu se îmbăta. Dar trebuia să bea zilnic măcar o bere sau două. Poate că, dacă nu aveam experiența alcoolului nocturn, nu m-ar fi deranjat atât de tare.

– Nu știi, mamă... Eu zic să te mai gândești. Nu e băiat rău, se vede că ține la tine.

– M-am mai gândit. Nu e prima dată. Am avut multe discuții cu el despre asta. Mi-a promis că nu mai bea, are tratament de la psihiatru, dar tot nu se poate abține.

Mama nu înțelegea că decizia era deja luată. Nici măcar nu era prima dată când încercam să fac asta, dar era prima dată când nu mai eram lașă și mergeam până la capăt.

A mai încercat să mă convingă, dar fără succes. Eu știam ce trebuie să fac. Era ocazia mea și nu aveam de gând să o ratez. M-am urcat în mașină și am condus înapoi spre casă. Spre casa noastră.

El mă aștepta. Știam asta, pentru că telefonul meu a început să sune insistent. Nu voiam să răspund. Nu aveam ce să-i spun până nu ajungeam acasă. Nu voiam să încep cearta prematur.

Am parcat, am coborât din mașină și am urcat scările spre apartament. În timp ce căutam cheia în geantă, telefonul a început din nou să sune. Nu i-am dat atenție. Am deschis ușa și am intrat direct în

living. Laptopul meu era pe masă, exact cum îl lăsasem. Nici măcar nu am trecut prin balcon, acolo unde era biroul lui. Nu aveam de gând să-l salut.

Nu încă.

Deschid laptopul și încep să-mi citesc mailurile. Era liniște în casă, nu se auzea muzică, nu se auzeau taste din balcon.

Încep iar să plâng, de parcă știam că este în drum spre camera mea. Nici măcar nu am auzit ușa; pur și simplu am ridicat privirea din laptop și, când m-am uitat în stânga mea, era el.

Înalt, masiv și nervos. Cumva, tot el era cel nervos. Iar eu, cea cu adevărat nervoasă, mă uitam la el cu ochii în lacrimi și fața schimonosită de plâns; cine ne-ar fi văzut de afară ar fi crezut că eu eram cea care a dat de belea.

Mă uit în ochii lui și încerc să spun ceva. Nu știam cum să încep un discurs de despărțire. Nu a fost nevoie.

– Ți se pare normal să pleci așa? Unde ai fost?

Brusc, simt că nu îmi mai tremură vocea; tonul lui rostit m-a ambiționat îndeajuns de mult încât să mă pot calma pentru a rosti fix trei silabe.

– La mama.

– Păi bine, și de ce nu îmi răspunzi la telefon? M-am trezit și nu erai în casă, m-am speriat, am crezut că ai pățit ceva. Acum vii plânsă acasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Ce ai?

M-am blocat. Simțeam cum, în mintea mea, erau cel puțin cinci romane scrise cu Times New Roman de 6 pe care îmi doream să i le spun, dar cumva, pe parcursul traseului de la creier spre gură, s-au

pierdut. În realitate, nu am putut să recreez niciuna dintre scenele dramatice de pe Acasă TV pe care le aveam în cap. Am putut doar să dau din cap dezaprobator și, în timp ce plângeam, să îi spun ceea ce nu ar fi crezut vreodată că va auzi de la mine. Aveam ochii goi – puteai vedea prin ei –, am tras o gură mare de aer și am lăsat cuvintele să curgă singure:

– Nu mai putem continua așa. E gata!

Discuția ce a continuat a fost scurtă și relativ ambiguă. Nu mai țin minte exact ce schimb de replici am avut. Țin minte doar că a încercat să mă convingă să rămân și că se va lăsa de băutură pentru mine (te provoc să ghicești a câta oară îmi promitea treaba asta).

Țin minte doar finalul, când stăteam pe scaunul de la birou cu ochii în lacrimi, iar el lângă mine, încruntat și cu mâinile în șold. Era pentru prima oară când îl vedeam așa; Sorin era o persoană foarte blândă și liniștită. Țin minte că, pe final, doar dădeam din cap că nu, nu se mai poate, plângând.

– Deci așa e? Vrei să ne despărțim?

– Da, am spus hotărât și, cumva, relaxat.

– Bine, atunci.

Acesta a fost momentul când mâinile i-au coborât din șold și s-a dus direct către dulap să își strângă lucrurile. Îl auzeam cum cotrobăie prin dormitor. Nu am putut să ies pe ușa camerei să văd ce face, era extrem de dureros; ideea că viața mea se schimbă în acel moment devenea din ce în ce mai apăsătoare. Am încercat să lucrez ca să îmi iau gândul de la asta, dar nu am putut. Am deschis de cinci ori același

mail, dar degeaba – nu înțelegeam ce citeam. Am fost în stare să verific dacă am vreo urgență și m-am încălțat să plec de acasă. Nu îmi doream să fiu acolo. Voiam să dau *skip* la toată partea asta și să ajung la final, peste câteva săptămâni, când sunt fericită și am trecut peste. Era toamnă, era octombrie, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era o ploaie. M-a auzit încercând să plec și m-a strigat:

– Unde pleci?

Am rămas pe loc. Nu înțelegeam în ce punct suntem. Nu ne-am despărțit acum cinci minute? Mai trebuia oare să îi spun ce am de gând să fac? Când devenea despărțirea oficială? Cred că în privirea mea s-a înțeles faptul că sunt deranjată de această întrebare, fiindcă nu a mai așteptat răspuns și a vorbit el:

– Am vorbit cu Vlad și vine azi să mă ajute să mă mut.

– Ok.

– Cheia o să rămână la el și vă vedeți voi.

Era ciudat să îi răspund iar monosilabic. Am vrut să-i spun că e liber să facă ce vrea, că mă bucur că ne scutește pe amândoi de o întâlnire *cringe* pentru a reintra în posesia cheii. Inclusiv *să fii sănătos* era un răspuns care mi-a trecut prin minte, dar nu. Nu voiam ca acestea să fie ultimele cuvinte pe care le aude de la mine, nu voiam o despărțire urâtă. Până la urmă, amândoi meritam respectul celuilalt. După o pauză cam lungă, m-am uitat la el și am apucat să șoptesc o propoziție înainte de a fugi din casă:

– Te rog să ai grijă de tine.